

Yarım Kalmışlık

– kul mehmet · 29 Eylül 2025

Yarım Kalmışlık

Yarım kalmışlığın isyanıdır bazen bir cümle.
Çatlayan toprak gibi konuşur, suskunluğun altından sızar.
Döktüğümüz gözyaşı, minnetle karışır; çünkü her yürek,
bir başka yüreğe borçludur.
İnsan, insana yaslanarak yürür bu kırık dökük hikâyede.
Dünden bugüne sızan nemli bir ırmak gibi akar kelimeler.
Unutulmuş nehir yataklarında, kayıp vicdanların yankısıdır bu.
Yâd edilesi değildir sadece; hatırlanması gereken,
yüzleşilmesi gereken bir geçmişin izidir.

Yarım kalmışlık, insanın en derin yarasıdır. Bir cümle gibi eksik, bir şarkı gibi yarıda kesilmiş... Çatlayan toprak misali, içimizdeki susuzluk bazen gözyaşıyla giderilir. Her gözyaşı, bir minnettir aslında; çünkü her yürek, başka bir yüreğe borçludur. İnsan, insana yaslanarak yürür bu kırık dökük hikâyede. Dünden bugüne sızan nemli bir ırmak gibi akar hatıralar. Nehir yatağında unutulmuş insanlar gibiyiz çoğu zaman; kayıp vicdanlar, eksik cümleler, yarım kalmış vedalar... Her biri bir iz, her biri bir sessizlik taşır. Unutulmak, bazen hatırlanmaktan daha ağırdır. Çünkü unutilan, sadece bir isim değil; bir zamanın, bir duygunun, bir varlığın kendisidir.

Külüstür ruhlar durağında bekleriz çoğu zaman. Ne gelen vardır ne de giden. Beklemek bile anlamını yitirir. Yorgun ruhların öncüsü olur bazen bir kelime, bir bakış, bir dokunuş. Sözcüklerin asası, işte o zaman değer kazanır. Çünkü kelam, bir boş söz değil; bir insancıl çağrıdır. Bir şifa, bir hatırlatma, bir yeniden kurma çabasıdır. Hayat, ön sözü olan bir roman değildir zaman. Bazen bir dipnotta yaşarız en derin hikâyemizi. Şairin kartviziti olur şiir; ama şiirin kendisi, unutulmuş bir sokak lambası gibi titrek. Yine de kelimelerle yürürüz. Çünkü kelimeler, insana dair en kadim yoldaştır. Ve belki de en çok, yarım kalmışlıklarımızda insan oluruz. Eksik cümlelerde, unutulmuş duraklarda, sessiz nehir yataklarında... Orada başlar kelamın gücü. Orada başlar insanın insana iyi gelme ihtimali.

Kelimelerle yürüyordum. Aldatacak gibi değil; bir dua gibi, bir dost sesi gibi... Her adımında bir cümle dökülüyordu içimden. Yorgun bir ruhun taşıdığı yükü değil, insanca bir arayışla. Çünkü insan, en çok kelimelerde bulur kendini. Bir başkasının sesinde yankılanan kendi kırıklığını duyar. Ve o ses, bazen bir fener olur karanlıkta. Ve ben anladım ki, kelam bir söz değil. Bir insana dokunma biçimi. Bir "seni anlıyorum" deme şekli. Bir "yanındayım" fısıltısı. Kelimeler, artık birer ışık. Sönmüş ruhlara tutulan birer fener. Ve biz, o ışıkla yürürüz. Birbirimize tutunarak, birbirimizi kelamla sararak, vesselam.

Mehmet Aluç